

PRESUDA SUDA

20. ožujka 1985.(*)

„Antidampinška pristojba na mehaničke ručne satove”

U predmetu 264/82,

Timex Corporation, Harrison Road, Dundee, Škotska, društvo koje zastupaju Ivo Van Bael i Jean-François Bellis, odvjetnici pri odvjetničkoj komori u Bruxellesu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Elvingera i Hossa, 15, Côte d'Eich,

tužitelj,

kojeg podupire

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju Martin Seidel i Dietrich Ehle, odvjetnik pri odvjetničkoj komori u Kölnu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri veleposlanstvu Savezne Republike Njemačke, 20-22 avenue Émile-Reuter,

Chambre française de l'horlogerie (Francusko udruženje proizvođača ura i satova), 34, avenue de Messine, 75008 Pariz,

i

Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co., Maximilianstraße 46, 7530 Pforzheim,

koje zastupa **Dominique Borde**, odvjetnica pri odvjetničkoj komori u Parizu, u ime société civile professionnelle Siméon Moquet, Borde & associés, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Elvingera i Hossa, 15, Côte d'Eich

intervenijenti,

protiv

Vijeća Europskih zajednica, koje zastupa njegov pravni savjetnik Gijs Peeters, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Oresteja Montalta, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

i

Komisije Europskih zajednica, koju zastupa njezin pravni savjetnik John Temple Land, uz asistenciju Pietera Jana Kuypera, člana pravne službe, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Manfreda Beschela, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

tuženikâ,

povodom tužbe podnesene na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u za djelomično poništenje članka 1. Uredbe Vijeća br. 1882/82 od 12. srpnja 1982. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na mehaničke ručne satove podrijetlom iz SSSR-a (SL L 207, str. 1.),

SUD,

u sastavu: Lord Mackenzie Stuart, predsjednik, G. Bosco, O. Due i C. Kakouris, predsjednici vijeća, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot i R. Joliet, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Darmon,

tajnik: D. Louterman, administrator,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 5. prosinca 1984., donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 27. rujna 1982. društvo Timex Corporation, Dundee, Škotska, podnijelo je na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u tužbu protiv Vijeća i Komisije za djelomično poništenje članka 1. Uredbe Vijeća br. 1882/82 od 12. srpnja 1982. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na mehaničke ručne satove podrijetlom iz Sovjetskog Saveza (SL L 207, str. 1.).
- 2 Iz sudskog spisa proizlazi da je u lipnju 1980. udruženje British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd. u ime proizvođača mehaničkih satova iz Francuske i Ujedinjene Kraljevine podnijelo pritužbu zbog dampinške prakse u području mehaničkih satova i satnih mehanizama podrijetlom iz Sovjetskog Saveza. Antidampinški postupak koji je bio pokrenut na temelju te pritužbe bio je okončan donošenjem Uredbe Komisije br. 84/82 od 14. siječnja 1982. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na mehaničke ručne satove podrijetlom iz Sovjetskog Saveza (SL L 11, str. 14.). Razdoblje primjene te privremene pristojbe bilo je produljeno Uredbom Vijeća br. 1072/82 od 4. svibnja 1982. (SL L 125, str. 1.).
- 3 Dana 12. srpnja 1982. Vijeće je donijelo gore navedenu Uredbu br. 1882/82. Spornim člankom 1. te uredbe na mehaničke ručne satove podrijetlom iz Sovjetskog Saveza bila je uvedena konačna antidampinška pristojba jednaka utvrđenoj dampinškoj marži. Za satove bez pozlate ili za satove s pozlatom debljine najviše pet mikrona ta je stopa iznosila 12,6 %, a za satove s pozlatom debljine veće od pet mikrona 26,4 %.
- 4 Međutim, za mehanizme tih satova nije bila uvedena nikakva privremena ili konačna antidampinška pristojba. S tim u vezi u uvodnim izjavama Uredbe Komisije br. 84/82 navedeno je da je „[...] Komisija glede mehanizama mehaničkih satova utvrdila da, iako postoje znatne dampinške marže, zbog slabog tržišnog prodora i količinskih ograničenja na snazi u Francuskoj nije bila prouzročena znatnija šteta te ne postoji nikakva opasnost da će biti prouzročena” [neslužbeni prijevod]. S druge pak strane, u uvodnim izjavama Uredbe Vijeća br. 1882/82 nisu spomenuti mehanizmi mehaničkih satova.
- 5 Prethodno navedeni akti temelje se na Uredbi Vijeća br. 3017/79 od 20. prosinca 1979. o zaštiti od dampinškog ili subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske ekonomske zajednice (SL L 339, str. 1.). Tom se uredbom određuju uvjeti pod kojima se uvodi antidampinška ili kompenzacijska pristojba. Njome se, među ostalim, definiraju pojmovi dampinga i štete te uspostavljaju postupovna pravila koja se odnose osobito na

podnošenje pritužbi, pokretanje i tijek ispitnog postupka, povjerljivo postupanje sa zaprimljenim informacijama i okončanje postupka ako zaštitne mjere nisu potrebne.

- 6 Tužitelj je vodeći proizvođač mehaničkih satova i satnih mehanizama u Zajednici i jedini proizvođač tih proizvoda u Ujedinjenoj Kraljevini. U ovoj tužbi za poništenje ističe se da je Uredba br. 1882/82 bila donesena protivno materijalnim i postupovnim pravilima utvrđenima kako osnovnom Uredbom br. 3017/79 tako i Ugovorom o EEZ-u jer, s jedne strane, stopa antidampinške pristojbe na dotične satove nije bila dovoljno visoka a, s druge strane, na mehanizme tih satova nije bila uvedena antidampinška pristojba.
- 7 Rješenjima od 9. ožujka i 28. travnja 1983. Chambre française de l'horlogerie, Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co. i Saveznoj Republici Njemačkoj, koja je svoja očitovanja ograničila na pitanje dopuštenosti tužbe, odobrena je na temelju članka 93. Poslovnika intervencija u potporu tužiteljevu zahtjevu.

Dopuštenost

- 8 Na temelju članka 91. stavka 1. Poslovnika Vijeće i Komisija uložili su prigovor nedopuštenosti. Rješenjem od 21. rujna 1983. Sud je u skladu s člankom 91. stavkom 4. Poslovnika odluku o zahtjevu odgodio do odluke o meritumu.
- 9 U prilog svojem prigovoru nedopuštenosti tuženici ističu da društvo Timex Corporation, koje nije adresat pobijanog pravnog akta, niti je poimence navedeno u njegovim odredbama niti ga se taj akt, koji se prema njihovu mišljenju podjednako odnosi na sve proizvođače mehaničkih ručnih satova u Zajednici, tiče neposredno i osobno. To stajalište ne može izmijeniti ni činjenica da bi društvo Timex Corporation moglo biti ovlašteno zahtijevati pokretanje antidampinškog postupka jer, s obzirom na praksu Suda, razlika između uredbe i odluke ovisi isključivo o naravi samoga akta i njegovim pravnim učincima.
- 10 Nasuprot tomu, društvo Timex Corporation i intervenijenti na njegovoj strani smatraju da je tužba dopuštena jer je pobijana uredba zapravo odluka koja se društva Timex Corporation tiče neposredno i osobno, u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u. Oni tvrde da je uredba bila donesena zbog pritužbe koja je bila uložena u ime, među ostalim, društva Timex Corporation i da zbog toga predstavlja rezultat upravnog postupka koji je bio pokrenut na njegov zahtjev. Tužiteljev interes za pokretanje postupka je očita posljedica činjenice da je on još jedini preostali proizvođač mehaničkih ručnih satova u Ujedinjenoj Kraljevini i da je predmetna antidampinška pristojba bila određena isključivo s obzirom na njegov ekonomski položaj.
- 11 Na pitanja dopuštenosti koja su postavili Vijeće i Komisija treba odgovoriti s aspekta sustava uspostavljenog Uredbom br. 3017/79 i, konkretnije, naravi tom uredbom predviđenih antidampinških mjera, poštujući pritom odredbe članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u.
- 12 Prema članku 13. stavku 1. Uredbe br. 3017/79 „antidampinške ili kompenzacijske pristojbe, bile one privremene ili konačne, uvode se uredbom”. S obzirom na kriterije iz članka 173. drugog stavka, te su mjere zapravo normativne naravi i dosega u mjeri u kojoj se primjenjuju na gospodarske subjekte općenito. To, međutim, ne znači da se njihove odredbe ne mogu neposredno i osobno ticati određenih gospodarskih subjekata. S tim u vezi valja osobito ispitati ulogu tužitelja u okviru antidampinškog postupka kao i njegov položaj na tržištu na koje se pobijani propis odnosi.

- 13 Prvo valja napomenuti da je pritužbu u smislu članka 5. Uredbe br. 3017/79, koja je rezultirala donošenjem Uredbe br. 1882/82, uložilo udruženje British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd. u ime proizvođača mehaničkih satova u Francuskoj i Ujedinjenoj Kraljevini, uključujući društvo Timex Corporation. Iz spisa proizlazi da je to profesionalno udruženje preuzelo inicijativu zato što je pritužbu koju je u travnju 1979. uložilo samo društvo Timex Corporation Komisija odbila uz obrazloženje da ju je uložio samo jedan proizvođač Zajednice.
- 14 Stoga pritužba koja je dovela do pokretanja ispitnog postupka proizlazi iz prigovora koje je prvotno uložilo društvo Timex Corporation. Osim toga, iz uvodnih izjava Uredbe Komisije br. 84/82 i uvodnih izjava Uredbe Vijeća br. 1882/82 razvidno je da su tijekom tog postupka bila saslušana stajališta društva Timex Corporation.
- 15 Valja podsjetiti i na to da je tužitelj vodeći proizvođač mehaničkih satova i satnih mehanizama u Zajednici i jedini preostali proizvođač tih proizvoda u Ujedinjenoj Kraljevini. Nadalje, kao što također proizlazi iz uvodnih izjava uredbi br. 84/82 i br. 1882/82, tijekom ispitnog postupka bio je u velikoj mjeri određen očitovanjima društva Timex Corporation, a antidampinška je pristojba bila određena s obzirom na učinak dampainga na društvo Timex Corporation. Konkretnije, iz uvodnih izjava Uredbe br., 1882/82 jasno je da je konačna antidampinška pristojba bila izjednačena s dampinškom maržom utvrđenom „s obzirom na opseg štete koja je društvu Timex Corporation nastala kao posljedica uvoza po dampinškim cijenama” [neslužbeni prijevod]. Stoga se sporna uredba temelji na položaju tužitelja osobno.
- 16 Iz navedenoga proizlazi da u pogledu društva Timex Corporation pobijani akt predstavlja odluku koja ga se tiče neposredno i osobno u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u. Kao što je Sud presudio u svojoj presudi od 4. listopada 1983. (Fediol, 191/82, Zb., str. 2913.), tužitelj može stoga Sudu podastrijeti sve što bi moglo olakšati provjeru je li Komisija poštovala postupovna jamstva koja su podnositeljima pritužbe dana Uredbom br. 3017/79 te je li pri ocjeni činjenica počinila očite pogreške, odnosno je li propustila razmotriti bitne elemente ili je obrazloženje svoje odluke utemeljila na razmatranjima koja predstavljaju zlorabu ovlasti. U tom pogledu, iako nije nadležan uplitati se u ocjenu koja je navedenom uredbom pridržana tijelima Zajednice, Sud je dužan izvršavati ovlast nadzora koja mu obično pripada u pogledu diskrecijske ovlasti javnog tijela.
- 17 Dakle, budući da je tužba dopuštena, prigovor nedopuštenosti koji su uložili Vijeće i Komisija treba odbiti.

Meritum

- 18 U prilog svojem zahtjevu tužitelj je istaknuo tri tužbena razloga koja se temelje na nepravilnom određenju, protivno članku 2. stavku 5. Uredbe br. 3017/79, uobičajene vrijednosti satova koji su predmet dampainga, odbijanju, protivno članku 7. stavku 4. točki (a) iste uredbe, da mu se omogući uvid u određene informacije i nedostatnosti obrazloženja, protivno članku 190. Ugovora o EEZ-u.
- 19 Uzimajući u obzir sve iznesene argumente, valja prvo ispitati tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 7. stavka 4. točke (a) Uredbe br. 3017/79. Tekst te odredbe glasi kako slijedi:

„Podnositelj pritužbe [...] [može] dobiti uvid u sve informacije koje su zainteresirane stranke u ispitnom postupku dostavile Komisiji [...] pod uvjetom da su te informacije relevantne za obranu njegovih interesa i da nisu povjerljive u smislu članka 8. te da ih Komisija koristi u istrazi. U tu svrhu zainteresirane strane Komisiji upućuju pisani zahtjev u kojem navode tražene informacije.” [neslužbeni prijevod]

20 U članku 8., na koji se gore navedena odredba poziva, je, između ostalog, određeno sljedeće:

„(2) (a) Vijeće, Komisija i države članice te njihovi službenici ne smiju bez izričitog dopuštenja stranke koja ih je dostavila otkriti informacije povjerljive naravi koje su zaprimili na temelju ove uredbe ili informacije koje im je u povjerenju dostavila stranka u antidampinškom ispitnom postupku i ispitnom postupku u pogledu kompenzacijskih pristojbi.

(b) U svakom zahtjevu za povjerljivo postupanje navode se razlozi zbog kojih su informacije povjerljive i prilaže mu se sažetak informacija koji nije povjerljive naravi ili obrazloženje o tome zašto informacije nije moguće na taj način sažeti.

(3) Informacija se obično smatra povjerljivom ako bi njezino otkrivanje moglo imati znatne štetne posljedice za onoga tko ju je dostavio ili za izvor te informacije.”

21 Tužitelj prigovara Komisiji da mu je odbila dostaviti određene informacije koje je dobila od poduzeća iz Hong Konga koja su bila odabrana kao referentna poduzeća. U svojoj pritužbi tužitelj s jedne strane navodi da mu Komisija nije dopustila da provjeri jesu li kućišta i broјčanici satova podrijetlom iz Hong Konga usporedivi s odgovarajućim sovjetskim proizvodima i, s druge strane, da mu Komisija nije dostavila nikakve informacije o cijenama ili troškovima proizvoda koji se sastavljaju u Hong Kongu. Tužitelj tvrdi da je takvo odbijanje protivno zahtjevima iz članka 7. stavka 4. Uredbe br. 3017/79 jer su dotične informacije, na temelju kojih je bila određena uobičajena vrijednost u smislu članka 2. Uredbe, relevantne za obranu njegovih interesa te nisu povjerljive u smislu članka 8. Uredbe. Što se tiče, konkretno, cijena proizvoda koji se sastavljaju u Hong Kongu, tužitelj tvrdi da su postojali različiti načini na koje su mu informacije dobivene od hongkongških poduzeća mogle biti dostavljene, a da se pritom ne otkrije nijedan podatak povjerljive naravi. Naime, Komisija je mogla otkriti prosječne brojke za poduzeća nad kojima se provodi nadzor ili pak navesti indeks relativnih troškova i cijena ili približne brojke u okviru određenog raspona stvarnih cijena.

22 Tužene institucije priznaju da društvu Timex Corporation nisu bile dostavljene informacije o kućištima i broјčanicima satova te cijenama dotičnih proizvoda. Isto tako ne osporavaju da je Komisija u načelu bila dužna tužitelju dati uvid u informacije iz članka 7. stavka 4. točke (a) Uredbe br. 3017/79. Tvrde, međutim, da se ta odredba ne odnosi na informacije koje se u ovom slučaju traže. U tom pogledu prvo tvrde da se navedenom odredbom pravo na pristup odnosi samo na informacije koje su dostavile „zainteresirane stranke u ispitnom postupku”, čime se izrijeком isključuju poduzeća iz trećih zemalja. Što se tiče predmetnih kućišta i broјčanika, napominju da hongkongška poduzeća ne dostavljaju nikakve specifikacije koje bi mogle biti korisne društvu Timex Corporation kao i da Komisija nije bila dužna pohraniti primjerke tih proizvoda.

23 Što se tiče informacija koje se odnose na cijene proizvoda koji se sastavljaju u Hong Kongu, Komisija i Vijeće osim toga navode da te informacije, budući da su bile povjerljive u smislu članka 8. Uredbe br. 3017/79, nisu smjele biti otkrivene. Alternativni

načini davanja informacija o cijenama (koje, uostalom, društvo Timex Corporation nije zatražilo tijekom ispitnog postupka) u praksi nisu bili provedivi osobito zato što su cijene referentnih poduzeća bile slične.

- 24 Glede toga valja ustvrditi da se člankom 7. stavkom 4. točkom (a) Uredbe br. 3017/79 dotičnim trgovcima ili proizvođačima želi osigurati mogućnost uvida u podatke koje je Komisija prikupila tijekom ispitnog postupka kako bi na taj način mogli svrhovito iznijeti svoja stajališta. Međutim, zaštita tom odredbom zajamčenih prava mora se, prema potrebi, uskladiti s načelom zaštite povjerljivosti, koje je općenito priznato člankom 214. Ugovora o EEZ-u i koje je, što se tiče postupka iz Uredbe br. 3017/79, posebno propisano člankom 8. te uredbe.
- 25 Iz tih razmatranja proizlazi da argument tuženih institucija, koji se temelji na izvoru prikupljenih informacija, nije moguće prihvatiti. Izraz „zainteresirane stranke u ispitnom postupku” iz članka 7. stavka 4. točke (a) Uredbe br. 3017/79 treba tumačiti tako da se ne odnosi samo na stranke koje su predmet ispitnog postupka, nego i na stranke čije su informacije poslužile, kao što je to ovdje slučaj, izračunu uobičajene vrijednosti predmetnih proizvoda jer su te informacije jednako relevantne za obranu interesa podnositelja pritužbe kao što su to informacije koje su dostavila poduzeća koja provode damping. Stoga sve informacije koje nisu povjerljive naravi, bez obzira na to je li ih dostavilo poduzeće iz Zajednice ili poduzeće iz treće zemlje, a koje je Komisija koristila tijekom ispitnog postupka i koje su presudno utjecale na njezinu odluku glede antidampinske pristojbe, trebaju biti stavljene na raspolaganje podnositelju pritužbe koji ih zatraži.
- 26 Što se tiče kućišta i brojanika satova podrijetlom iz Hong Konga, tužene institucije priznaju da su o odabiru sličnog proizvoda, koji je odlučno utjecao na pobijanu odluku, odlučili na temelju vanjskog izgleda odabranih proizvoda te da su ti proizvodi bili slobodno dostupni na tržištu.
- 27 U tim okolnostima Komisija je bila dužna ili tužitelju staviti na raspolaganje primjerke proizvoda ili mu barem dati sve potrebne informacije kako bi mogao identificirati proizvode u pitanju te prosuditi jesu li institucije ispravno utvrdile činjenice.
- 28 Što se pak tiče cijena proizvoda koji su se sastavljali u Hong Kongu, valja napomenuti da je Komisija tužitelju na njegov zahtjev poslala samo popis satnih mehanizama koji su bili odabrani u Francuskoj i smatrali se usporedivima sa sovjetskim mehanizmima te „tablicu iz koje je bio vidljiv [...] način izračuna uobičajene vrijednosti”, koja je, međutim, sadržavala samo popis sastavnih dijelova mehaničkog sata i druge cjenovne sastavnice bez navođenja ikakvih odgovarajućih brojki, zbog čega je ta tablica tužitelju bila posve beskorisna.
- 29 Tuženicima su u krivu kada tvrde da su informacije u pitanju bile povjerljive i da zbog toga podnositelj pritužbe nije smio u njih dobiti uvid. Institucije Zajednice dužne su na temelju članka 214. Ugovora o EEZ-u poštovati načelo povjerljivog postupanja s podacima o poduzećima, osobito onima iz trećih zemalja koja su izrazila spremnost suradnje s Komisijom, i to čak i ako ne zaprime izričit zahtjev za takvo postupanje u smislu članka 8. Uredbe br. 3017/79. Tu obvezu, međutim, treba tumačiti tako da se prava predviđena člankom 7. stavkom 4. točkom (a) te uredbe ne smiju lišiti svojeg bitnog sadržaja.
- 30 Slijedi da je u ovom slučaju Komisija trebala učiniti sve da, u mjeri u kojoj je to bilo spojivo s obvezom neotkrivanja poslovne tajne, tužitelju dostavi sve informacije koje su

bile relevantne za obranu njegovih interesa i da pritom, prema potrebi i na vlastitu inicijativu, odabere odgovarajući način njihova priopćavanja. Samo otkrivanje stavki iz izračuna uobičajene vrijednosti bez navođenja ikakvih brojki ne zadovoljava te važne zahtjeve. Taj je zaključak to opravdaniji imamo li na umu činjenicu da je uobičajena vrijednost u smislu članka 2. stavka 5. točke (b) Uredbe br. 3017/79 bila određena na temelju računski utvrđene vrijednosti sličnog proizvoda, tako da je u pogledu obrane svojih interesa društvo Timex Corporation u cijelosti ovisilo o elementima izračuna na kojima je Komisija utemeljila svoj izračun.

- 31 Budući da je antidampinška pristojba bila, dakle, uvedena protivno bitnim postupovnim zahtjevima propisanim člankom 7. stavkom 4. točkom (a) Uredbe br. 3017/79, treba poništiti članak 1. Uredbe br. 1882/82, pri čemu nije potrebno ispitati druge tužbene razloge koje je tužitelj istaknuo u okviru istog tužbenog zahtjeva.
- 32 Cilj tužbe nije, međutim, poništenje sporne odredbe, nego njezina zamjena strožom mjerom kojom bi se istodobno odredila viša antidampinška pristojba za mehaničke satove i uvela antidampinška pristojba na mehanizme tih satova. Antidampinšku pristojbu uvedenu poništenom odredbom treba, dakle, u skladu s člankom 174. drugim stavkom Ugovora o EEZ-u zadržati sve dok nadležne institucije ne usvoje mjere potrebne za izvršenje ove presude.

Troškovi

- 33 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 34 Budući da tuženici nisu uspjeli u svojim tužbenim zahtjevima, treba im se naložiti solidarno snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

SUD

proglašava i presuđuje:

- 1. Članak 1. Uredbe br. 1882/82 od 12. srpnja 1982. poništava se.**
- 2. Antidampinška pristojba uvedena tom odredbom zadržava se sve dok nadležne institucije ne usvoje mjere potrebne za izvršenje ove presude.**
- 3. Vijeće i Komisija solidarno snose troškove tužitelja i intervenijenata.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 20. ožujka 1985.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: engleski